

CONTEXT

CATIFA REVERSIBLE Festival de Canes

Servidor de vostès ha trepitjat més d'una catifa vermella. Era a casa d'uns oncles podrits de diners. Luxe, plata i armaris tancats amb clau. A l'altra punta de casa, el servei. Una misèria controlada, el just per quedar-se treballant a la casa. Gairebé totes les minyones havien passat pel llit de l'oncle. La servitud social.

Això ve a ser més o menys Canes o qualsevol altre festival del glamur cinematogràfic. Catifa vermella, estrelles, la darrera moda... Aquest núvol prestigiós està envoltat però de la misèria controlada de les ajudants, tècniques, aspirants a sortir a la pantalla, becàries, secretàries condemnades com les minyones de l'oncle a passar pel llit de

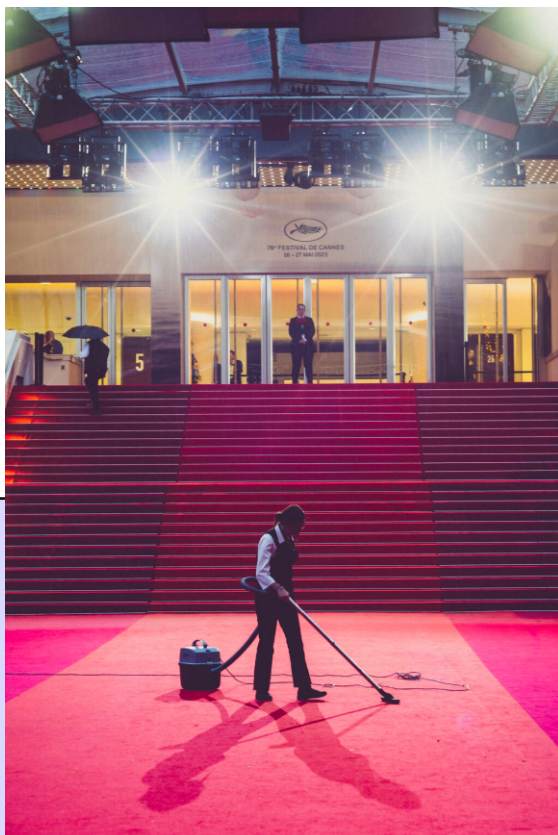

- M'encanten les seves pel·lícules. Les he piratejat totes!

l'amo. Tot molt fi, això sí, tot igualment indigne. La servitud de l'espectacle. L'altra cara de la catifa, la que toca al terra, negra, bruta, empastifada.

Queda clar que el problema no és l'escenari on succeeixen les injustícies. Cada món, cada gremi o col·lectiu té les seves estrelles i els que es fan esclavitzar. Fins i tot dins la família hi ha aquesta lluita que, en general, acaba a favor del poder i la força (l'home).

Sortosament a vegades surten persones (especialment dones) que enfronten el problema de cara i que destaroten l'estatus universalment acceptat. Gent com Adèle Haenel, jove i brillant actriu que ha abandonat el cinema perquè està tipa de pedòfils i violadors. El que diu Haenel és com per prohibir a la indústria cinematogràfica. Un entramat tant sòrdid com algunes de les pel·lícules que fan a Sitges.

Però no cal preocupar als amants del cinema. Sempre tindrem estrelles i catifes vermelles que ocultaran tota la merda que faci falta. L'Adèle Haenel serà potser un símbol, però fora de context mentre seguim amb aquestes catifes?

